

5

Ukraine:

Mød veteranen, der overlevede russisk fangenskab og nu hjælper andre

8

Nepal:

Hjælpen når frem efter oversvømmelser

10

Syrien:

Traumeterapi giver niårig pige nyt håb

TEMA

Mærket af krig

Historier om styrke, håb og et liv, der fortsætter

VERDENSMÅL
for bæredygtig udvikling

Redaktion og skribenter:
Betina Gollander-Jensen, generalsekretær
Sara Elisabeth Nedergaard, redaktør
Louise Malling, Engagement Director
Helena Beck Dalgaard,
private fundraising officer
Niels Bak Henriksen, journalist
Souha al-Mersal, journalist
Lieuwe Siebe De Jong, fotograf, ZOA

Forsidefoto:
24-årige Vilhelm Vityuk overlevede et år i russisk fangenskab. I dag hjælper han andre ukrainske veteraner tilbage til livet i et af Mission Easts veteranprogrammer i Mykolaiv. Foto: Mission East.

Navne på personer under 18 år er blevet ændret eller sløret. Det samme gælder for personer fra særligt udsatte befolkningsgrupper og områder. Dette er gjort for at beskytte deres identitet. Redaktionen er bekendt med deres identitet.

Bestyrelse:
Ole Ramsing, forperson
Henriette Ravn, næstforperson
Gitte Stausholm, bestyrelsesmedlem
Søren Hartig, bestyrelsesmedlem
Emil Bjørn Hilton Saggau, bestyrelsesmedlem
Alex Ramos-Peña, medarbejderrepræsentant

Kontakt:
Mission East
Bernstorffsvej 20C, 2900 Hellerup
Tlf. 39 61 20 48
admin@missioneast.org
www.missioneast.org
facebook.com/missioneast
instagram.com/mission_east
Giro-nr. 10243327
Reg. 3170 konto: 0010243327
CVR 1472 3692

Mission East styrker sårbare mennesker og lokalsamfund i kriseramte lande
Vi yder akut nødhjælp og langsigtet udviklingshjælp til mennesker i nød, uanset etnicitet, religion, seksualitet og politisk ståsted. Vi er til stede i Afghanistan, Armenien, Libanon, Nepal, Nigeria, Sudan, Syrien, Tchad, Tadsjikistan og Ukraine. Mission East modtager økonomisk støtte fra blandt andre den danske og tyske stat, EU og FN. Vi er certificeret af det prestigefyldte og kvalitetsmærkede Core Humanitarian Standard (CHS). Vi er medlem af Integral Alliance og EU-Cord.

Grafisk design & produktion:
ISSN 0908-2042 (trykt)
ISSN 2794-9532 (online)
Reese Grafisk Kommunikation
Grafisk Trykcenter

TEMA: Mærket af krig

Historier om styrke, håb og et liv, der fortsætter

5

Ukraine:

Mød veteranen, der overlevede russisk fangenskab og nu hjælper andre

8

Nepal:

Hjælpen når frem efter oversvømmelser

10

Syrien:

Traumeterapi giver niårig pige nyt håb

ØVRIGE NYHEDER:

4

Nyt fra Mission East: Årsmøde, klimafilm og et foredrag, du kan booke

12

Billeder fra Afghanistan:

Kunstvanding, bistader og en vej, der forandrede et distrikt

16

Ukraine: Sådan ser hverdagen ud, når man leder humanitært arbejde i et land i krig

18

Afghanistan: Kampen for at finde et nyt hjem

20

Nigeria: Familierne tager sig af de forældreløse

22

Rejseberetning: De har mistet deres gamle jeg

Leder

Krigssår – et liv med smertefulde minder

Tiden læger alle sår. Sådan siger ordsproget om de knubs, vi får i livet, og som vil blive helet og forsvinde med tiden. Men desværre forsvinder ikke alle sår af sig selv. Nogle sår er så store, at de ikke heler over tid. Sådanne usynlige sår og minder vil påvirke vores liv. Det gælder i særlig grad mennesker, der har oplevet krig og store traumatiske omvæltninger. Smerterne, både de fysiske og psykiske, varer ved længe efter, krigen er stoppet, og sætter sit præg på dagligdagen. Netop i den situation forsøger Mission East og vores partnere at hjælpe mennesker med sår på krop og sjæl, så deres smerter kan blive dulmet, og de finder nyt livsmod.

”Jeg har mistet mit gamle jeg for altid”. Igen og igen hørte jeg disse ord fra veteraner under min rejse til Ukraine for nogle måneder siden. Det berørte mig dybt og fik mig til at tænke på, hvordan enkelte livsoplevelser kan komme til at præge resten af livet. Nogle gange i sådan en grad, at man ikke længere genkender sig selv. Grufult at tænke sig. Men med den rette behandling kan personer med traumer komme til et punkt, hvor de oplever posttraumatisk vækst. Posttraumatisk vækst er, når en person er kommet igennem svære livsomstændigheder og pludselig kan se

nye muligheder og føler en ny værdsættelse af livet.

Netop posttraumatisk vækst er et emne som Vilhelm, der er ukrainsk veteran og terapeut, nu underviser andre veteraner i. Du kan læse om Vilhelm i dette magasin og høre om hans hårde skæbne som krigsfange hos russerne i en alder af blot 20 år, men også om, hvordan Vilhelm vendte tilbage efter et år i fangenskab, skrev en bog om sine oplevelser og uddannede sig til psykoterapeut for kunne hjælpe andre veteraner og deres familier med at komme videre i livet.

Ligesom for Vilhelm er det at overleve en krig eller en traumatisk hændelse ikke kun en fortælling om svære livsomstændigheder. Det er også for mange en beretning om at finde en styrke til at overleve og finde en ny forståelse for livet. Det kan vi læse om i artiklen fra Afghanistan, hvor en familie, der er vendt tilbage fra en 13 år lang flygtningetilværelse i Pakistan, genfinder levebrødet og håbet gennem en soldrevet vandpumpe installeret af Mission East.

Også i artiklen fra Nigeria hører vi om, hvordan et årti med væbnet konflikt har

drevet millioner på flugt. Det er gået hårdt ud over børnene, hvor op mod 80 procent af dem, vi hjælper, har mistet deres forældre, og de resterende er blevet skilt fra deres forældre under flugten. Men børnene bliver ikke ladet alene, lokalsamfundet tager sig af de forældreløse børn. Det betyder, at i lokalområdet, hvor Mission East har projekter, har fire ud af ti familier et barn boende, der ikke er deres eget. Det viser et stort hjerterum.

Med dette magasin håber jeg, at dit hjerte vil blive berørt af de hårde skæbner, som vi fortæller om i artiklerne. Men også, at du vil finde håb og blevet trøstet af, at det er muligt at finde ny mening og livsmod efter en traumatisk oplevelse. Det gælder hvad enten det er krig, vold fra oprørsgrupper eller et liv i en flygtningelejr. Nogle gange kræver det blot en håndsrekning udefra for at finde en ny mening med livet. I Mission East er det netop vores opgave at give en sådan håndsrekning. Rigtig god læselyst!

Betina

Betina Gollander-Jensen
Generalsekretær

Helena fra Mission East fortæller om sin rejse til Syrien.
Foto: Mission East.

Tak for et fantastisk årsmøde

Sikke et brag af et årsmøde, vi holdt i Karlsunde Strandkirke tidligere på året! Tak til alle jer fremmødte, der var med til at gøre dagen festlig, rørende og fuld af håb. Vi smagte på det syriske køkken, hørte smuk ukrainsk musik og blev mindet om, hvorfor Mission East arbejder i verdens mest sårbare og oversete egne.

I 2025 modtog 379.342 mennesker hjælp gennem Mission Easts projekter: 51.612 fik adgang til rent vand og sanitet, 73.929 modtog akut nødhjælp, 73.770 fik støtte til at håndtere klimakrisens konsekvenser, 165.388 fik støtte til fødevarer-sikkerhed og levebrød og 30.477 modtog beskyttelse.

Tak til jer, der bakker op. Det er jeres støtte, der gør forskellen!

Næste årsmøde finder sted i juni 2027.

Foto: Stillbillede fra The Road to Til/HEAD Nepal

Film om klima og handicap på Klimafolkemødet

Et jordskred rammer en landsby højt oppe i Nepals bjerge. Vejene afskæres, og de lokale står alene med redningsindsatsen. Sådan åbner dokumentarfilmen The Road to Til, som Mission East viste i Middelfart, da Klimafolkemødet gæstede byen i august. Gennem den lokale partner HEAD kom publikum tæt på, hvordan mennesker med handicap rammes hårdest, når klimakrisen

får infrastrukturen til at bryde sammen. Op til visningen delte vi popcorn ud på gågaden i Middelfart og fik 39 nysgerrige med i biografen.

Se filmen ved at scanne QR-koden

Du kan booke klimaforedrag med Mikael Jarnvig

Vejrvært og meteorolog Mikael Jarnvig fortæller i et engagerende foredrag om de klimaforandringer, der rammer verdens mest udsatte hårdest, fra flere storme og tørkeperioder til stigende vandstand. Generalsekretær Betina Gollander-Jensen giver samtidig et indblik i, hvordan Mission East hjælper de mest klimasårbare mennesker, så de kan blive ved med at kunne få vand og dyrke deres jord.

”Vejret kan vi ikke gøre noget ved, men vi kan faktisk forhindre tab af menneskeliv her og nu” – Mikael Jarnvig

Foredraget koster 10.000 kr. (plus kørselstillæg), og alle pengene går ubeskåret til Mission Easts klimaarbejde. Vil du vide mere? Så tøv ikke med at sende en e-mail til Betina på bgj@missioneast.org.

Mikael Jarnvig. Foto: Mission East

Ukraine:

Han overlevede helvede. Nu viser han andre vejen ud

MÆRKET AF KRIG
UKRAINE

24-årige Vilhelm Vityuk overlevede et år i russisk fangenskab. I dag bruger han sin egen smerte til at hjælpe andre ukrainske veteraner tilbage til livet i et af Mission Easts veteranprogrammer i Ukraine.

Af Sara Elisabeth Nedergaard

Projekttøren lyser skarpt og er tændt hele døgnet. Fugten sidder i væggene. Rotterne løber frit på gulvet og sulten forlader aldrig kroppen. Sådan var virkeligheden for den dengang 20-årige Vilhelm Vityuk gennem et helt år i en russisk fangecelle. Hans erindringer blev siden til bogen ”Dagbog fra fangenskab”. For et sted i mørket fandt han noget, ingen fangevogter kunne nå:

”Min verden er nu mit hoved. Dette er det eneste sted, de ikke kan nå ...”

Citat fra Vilhelm Vityuks ”Dagbog fra fangenskab”

Vilhelms blik stirrer tomt ind i kameratelet under interviewet. I mørket vendte tankerne konstant tilbage til to ting:

- Det ene minde var de sidste dåser med kogt kød, jeg havde tilbage i rygsækken, før jeg blev taget til fange. Jeg var sulten hele tiden. Men det vigtigste var løftet til min mor om, at jeg ville komme hjem.

Soldaten fra den 56. brigade

Vilhelm Vityuk er 24 år. For de fleste jævnaldrende danskere handler den alder om studier og byture. For Vilhelm handlede start-tyverne om at forsvare en by i flammer, blive taget til fange og overleve et år i fangenskab.

”Vi holdt ud. Vi brød ikke sammen.” Vilhelm Vityuk blev taget til fange som 20-årig under belejringen af Mariupol. Foto: Mission East

Vilhelm Vityuk underviser veteraner i Mykolaiv. I dag arbejder han som peer-to-peer-supportspecialist for andre ukrainske veteraner.
Foto: Mission East

- Hver dag var en overraskelse. Konstant bombardement, skudveksling, beskydning hele tiden. Døde mennesker, sårede mennesker, evakuering af civile, siger han om belejringen af Mariupol.

Den 4. april 2022 blev han selv såret, mens han forsøgte at redde civile. Kort efter blev han taget til fange.

**"Vi deler det, vi har.
Vi støtter hinanden
i stilhed."**

Citat fra Vilhelm Vityuks
"Dagbog fra fangenskab"

Vi delte det, vi havde

Der var intet at dele, og alligevel delte de det. Et stykke brød. Et blik. En vittighed hvisket, når vagterne så væk.

- Vi støttede hinanden både med og uden ord. Nogle gange var et enkelt blik nok, fortæller Vilhelm.

- Men vi var ikke for tætte, for man ved aldrig, hvordan ens kammerat vil reagere under tortur, siger han.

- Desværre kom ikke alle hjem. Nogle døde i fangenskab.

I dag har han stadig kontakt til nogle af dem:

- Vi sidder bare sammen og får noget at drikke. Men nogle gange hjælper jeg med juridiske spørgsmål eller psykologisk støtte, fordi det er mit speciale nu, siger han.

Stadig soldat, bare i en anden krig

Hvad er man, når alt det, man var, bliver taget fra en? For Vilhelm voksede svaret frem, linje for linje, mens han skrev efter hjemkomsten.

**"Jeg er soldat. Selv her,
i fangenskab, forbliver
jeg soldat. Min kamp er
anderledes nu ..."**

Citat fra Vilhelm Vityuks
"Dagbog fra fangenskab"

- Jeg var ikke en fange. Jeg var i fjendens fangenskab, og jeg var stadig soldat, siger han.

- De prøvede at knække os, både fysisk og moralsk. Der var både psykisk og fysisk tortur.

- Da jeg kom hjem, forstod jeg, at jeg havde brug for hjælp. Der var nogle symptomer, nogle flashbacks. Så jeg gik til en psykolog.

*Fysisk træning er en fast del af Vilhelms egen bearbejdning. Kroppen kom fri efter et år. Resten tog længere tid.
Foto: Mission East*

Fra overlevelse til et nyt kald

Kroppen var fri, da Vilhelm blev befriet efter et år. Resten af ham var det ikke, endnu. Vejen videre gik gennem hans egen behandling:

- Nu er jeg på tredje år af min bacheloruddannelse i psykologi. Men jeg har også taget kurser og certificeringer og er uddannet peer-to-peer-supportspecialist i traumefokuseret psykologi og kognitiv adfærdsterapi.

Manden, der har været der selv

Gennem Mission East afholder Vilhelm i dag forløb for veteraner og deres familier. Her kommer hans autoritet ikke kun fra en titel på et diplom, men fra noget langt mere sjældent: han har selv siddet dér, hvor de sidder nu.

- Jeg forstår, hvad veteranerne taler om. Jeg kan give psykologhjælp med de rigtige ord. Og når det er passende, kan jeg bruge min egen historie til at give et positivt eksempel på, hvordan man kommer igennem et psykologisk traume.

**"Vi holdt ud.
Vi brød ikke sammen.
Og vi vil helt
sikkert vinde."**

Citat fra Vilhelm Vityuks
"Dagbog fra fangenskab"

Vi brød ikke sammen

Tusindvis af ukrainske soldater skal vende hjem til et liv, de må lære at genkende. Vilhelms vej gennem mørket peger på det, der giver historien vægt:

Det er, hvad han beviser hver dag, når han hjælper pårørende med at holde ud i uvisheden, og når nogen endelig vender hjem fra fangenskab.

Vilhelms bog "Dagbog fra fangenskab" udkom på ukrainsk i 2025.
I dag bruger han den i arbejdet med andre veteraner. Foto: Mission East

**MISSION EASTS
VETERANARBEJDE I
UKRAINE**

Mission East holder forløb for ukrainske veteraner og deres pårørende med fokus på psykisk førstehjælp, traumebearbejdning og vejen tilbage til civilt liv. Arbejdet bygger på peer-to-peer-støtte, hvor veteraner som Vilhelm Vityuk hjælper andre videre.

Bogen: Vilhelm Vityuks "Dagbog fra fangenskab" (Sjodennyk z polonu) udkom på ukrainsk i 2025 og blev præsenteret i Mykolaiv i januar 2026. Den findes endnu ikke på dansk eller engelsk.

Nepal:

5 minutter, og alt var væk

Lal Maya Kathi (66) i familiens butik i Bidur. Den er det eneste, hun har tilbage efter oversvømmelsen. Foto: Lieuwe Siebe de Jong / ZOA.

Den 26. august ramte voldsomme oversvømmelser Nepal. Hele landsbyer forsvandt på få minutter. Sammen med den lokale partner KIRDARC er Mission East fremme med mad, rent vand og midlertidigt husly.

Af Sara Elisabeth Nedergaard/Mission East og Lieuwe de Jong/ZOA

Klokken var omkring ni om morgenen, da højttalerne i Nuwakot-distriktet begyndte at lyde. Samjhana Poudel på 35 år var i gang med at gøre sine to børn på syv og ni år klar til skole. Hun troede først, at det var endnu en af de rutinemæssige meldinger om flodens vandstand. Så brød de panikslagne skrig ud på gaden.

– På kun fem minutter væltede oversvømmelsen ind i vores hus. Det skyllede alt væk, vores ejendele, vores mad, tøj og selv dele af vores hjem. Jeg nåede kun at redde mine børn, fortæller Samjhana.

Seks til otte nabofamilier mistede deres hjem i det samme øjeblik. De stod tilbage uden husly, mad, tøj og de papirer, der skal

til for at genopbygge deres liv. I dag løber floden dér, hvor husene lå, og flere kan slet ikke vende tilbage til deres husgrunde.

Et område skåret midt over

Længere oppe i bjergene, i Rasuwa, har katastrofen delt området i to. En rivende flod løber stadig gennem midten. Geeta Jhapi Cathi på 45 år flygtede til den side, som nødhjælpsarbejderne har sværest ved

Samjhana Poudel (35) nåede kun at redde sine to børn, før vandet tog resten af hjemmet i Nuwakot. Foto: KIRDARC Nepal.

at nå. Hun ventede tre dage på en evakuerings, der aldrig kom. Så besluttede hun sig for at gå.

– Næsten hele min familie er død. Vi er de eneste, der overlevede. Da der ingen evakuering kom, klatrede vi over bjerget, fortæller hun. Sammen med fem andre tilbagelagde hun en stigning på omkring 2.000 meter.

I Bidur sidder 66-årige Lal Maya Kathi i familiens lille butik. Butikken er det eneste, hun har tilbage.

– Der har været oversvømmelser her før, men det her kom fuldstændig bag på os. Jeg har mistet alt. Det meste af min familie blev skyllet væk, fortæller hun.

Børn, der græder efter deres mødre

Fotografen Lieuwe Siebe de Jong fra Mission Easts partner ZOA har dokumenteret katastrofen i de ramte områder. Ét sted satte sig særligt fast.

– Højt oppe på et bjerg ligger en skole og en børnehave. Mens børnene var i skole, blev deres familier skyllet væk af vandmasserne. Jeg så mere end 70 forældreløse børn. De helt små græder efter deres mødre, som jeg ved aldrig vil vende tilbage, fortæller han.

Pujang Tamang (9) blev trukket op af vandet af sin bedstefar. Resten af familien er stadig savnet. Foto: Lieuwe Siebe de Jong / ZOA.

Niårige Pujang Tamang blev selv revet med, da mudderskredet nåede hendes landsby.

– I sidste øjeblik trak min bedstefar mig op af vandet, siger hun. Resten af familien er stadig savnet.

– Jeg savner dem frygteligt. I dag bor hun hos sin bedstefar i et midlertidigt nødherberg.

”De helt små græder efter deres mødre, som jeg ved aldrig vil vende tilbage.”

Lieuwe Siebe de Jong, fotograf

13-årige Deji Dolma Tamang har fundet husly i den lille skole i Betrawati, der nu fungerer som nødherberg. Hendes eget hus står stadig, men det ligger så tæt på mudderskredet, at ingen tør gå ind. Til spørgsmålet om, hvad hun savner mest, svarer hun:

– Elektricitet. Og jeg vil virkelig gerne gøre skolen færdig. Jeg vil være sygeplejerske.

Deji Dolma Tamang (13) bor nu i skolen i Betrawati. Hun drømmer om at gøre skolen færdig og blive sygeplejerske. Foto: Lieuwe Siebe de Jong / ZOA.

Hjælpen når frem

Allerede inden for 24 timer efter oversvømmelserne var beredskabsteamet fra Mission Easts lokale partner, KIRDARC Nepal, fremme i Bidur Kommune for at vurdere situationen og tale direkte med de ramte familier.

I nødherberget i Betrawati har familierne fået friske grøntsager, ris, bønner, madrasser, tæpper og hygiejnepakker. Donationerne fra medlemmer og støtter gik til mad, rent drikkevand og midlertidigt husly til familier, der mistede næsten alt. Indsatsen koordineres tæt med de nepalesiske myndigheder, og der er særligt fokus på, at hjælpen også når mennesker med handicap.

Din hjælp gør en forskel

Tak til alle jer, der allerede har støttet nødhjælpsindsatsen i Nepal. Behovet er fortsat stort, for krisen stopper ikke, når vandet trækker sig tilbage. Familierne skal både dække de helt basale behov nu og siden genopbygge deres hjem og livsgrundlag.

Har du ikke støttet endnu, eller har du mulighed for at give igen, kan din donation hjælpe familier som Samjhanas videre efter katastrofen.

OVERSVØMMELSER I NEPAL

Den 26. august 2026 blev flere distrikter i Nepal ramt af voldsomme oversvømmelser og mudderskred. Mennesker mistede livet, andre er fortsat savnet, og huse, veje, broer og vandforsyning blev ødelagt. Mission East er til stede i de ramte områder sammen med den lokale partner KIRDARC Nepal og i samarbejde med ZOA. Hjælpen består blandt andet af mad, rent drikkevand, midlertidigt husly, madrasser og hygiejnepakker.

HJÆLP FAMILIER I NEPAL

Fra kun 130 kr. kan du give mad, rent drikkevand og midlertidigt husly til en familie, der har mistet alt.

MobilePay 1190 03 eller scan QR-koden

Syrien:

Traumeterapi giver niårige Nimar nyt håb

Nimar på ni år så sin lillebror blive dræbt, da et missil ramte familiens hjem i det nordlige Syrien. Gennem Mission Easts lokale partner EPDC får hun og andre krigsramte børn traumeterapi og adgang til et trygt frirum, hvor de kan lege, bearbejde deres oplevelser og få brudstykker af deres barndom tilbage.

Af Souha al-Mersal

Hvordan lever et barn videre med synet af sin afdøde bror klæbet fast til hukommelsen?

Det spørgsmål forsøger Mission Easts terapeuter at besvare, når de møder børn, der har set de værste sider af den krig, som har raset i Syrien i mere end 13 år.

- Nimar så sin ene bror blive alvorligt kvæstet i hovedet, mens den anden mistede armen. Den ældste døde på stedet, mens den yngste på syv år fik armen amputeret på hospitalet. Det er oplevelser, som kan sætte dybe spor i et barn, fortæller Vivian Oghly, centerkoordinator hos EPDC, som er Mission Easts lokale partner, der er tilknyttet den syrisk-ortodokse kirke.

Nimars mor, Jasmin Al Mustafa, beskriver situationen sådan her:

- Hun var sammen med mig i køkkenet, og vi var i gang med at lave mad. Så rystede hele huset pludselig, og alt blev mørkt. Da vi løb ind i stuen og tændte lyset, lå begge mine børn med blod ud over det hele, fortæller hun og fortsætter:

- Nimar begyndte at skrike, da hun så sin bror. Han var sulten. Han nåede aldrig at få aftensmad. Pludselig var hans hoved adskilt fra kroppen. At se sådan et syn gør, at jeg ønsker, at jeg også var død sammen med dem. Det er ikke til at begribe, afslutter Nimars mor.

Nimars historie er ikke enestående. Siden krigen i Syrien begyndte i 2011, er krig, flugt, tab og utryghed blevet en del af barndommen for en hel generation.

Mange børn mangler adgang til skolegang og trygge steder, hvor de kan lege og være sammen med andre børn. Derfor driver EPDC blandt andet et fritidshjem i Aleppo, der fungerer som et trygt frirum for børn, der er mærket af krigen.

Her tilbyder terapeuterne både individuelle traumesessioner og gruppesessioner, også for forældrene, som selv lever med krigens konsekvenser, men samtidig skal kunne støtte deres børn.

Følelser er svære at sætte ord på

- Nimar er blevet tilbudt traumeterapi og

MÆRKET
AF KRIG
SYRIEN

Børnene tegner deres største frygt på en lyserød sommerfugl og sætter den fri.
Foto: Helena Beck Dalgaard

støtte til at tale om de svære traumer, hun har oplevet. I starten måtte vores terapeut tage ud til hendes hjem, da hun var i chok og ude af stand til at forlade hjemmet, fortæller Vivian Oghly fra EPDC.

- Det er vigtigt, at barnet selv kan udtrykke følelser som vrede, sorg og angst og få redskaber til at transformere negative følelser til positive, uddyber terapeut Aya Assadi, som har været med til at facilitere terapeutiske sessioner og interaktive rum, hvor børnene kunne få medbestemmelse og selvtilid.

Formålet er at skabe et trygt frirum, hvor børnene kan finde fællesskab, bearbejde deres oplevelser og mærke, at de selv kan være med til at forme deres fremtid. Børnene kan være kreative og deltage i aktiviteter som kunst, håndarbejde, rollespil, dans og dukketeater.

- I en af vores aktiviteter på fritidshjemmet skulle børnene så en plante. De lærte om miljøet, om børns rettigheder og om, hvordan et frø kan vokse, når det får de rette omgivelser. Det gør mig glad at se børnene tage ejerskab over et projekt. Da de præsenterede det for deres forældre, kunne vi se, hvor stolte de var, fortæller Aya Assadi.

Nedbryder stigmatisering om mentale udfordringer

Forældrene får viden om børns traumereaktioner og konkrete redskaber til at skabe tryghed og støtte deres børn, når angsten eller de traumatiske minder fylder.

- Der hersker stadig stigmatisering omkring mentale udfordringer og for eksempel psykisk sygdom generelt. Når vi underviser forældrene i traumereaktioner, og hvordan de kan hjælpe deres børn, så bliver de lettede, fortæller Aya Assadi.

Mange syriske børn reagerer på krigens oplevelser med blandt andet angst, sengevædning, søvnproblemer, mareridt, isolation eller stammen. Det kan være almindelige reaktioner på krig og traumer,

men familierne ved ikke altid, hvordan de skal forstå eller håndtere dem.

Derfor starter EPDC altid med at vurdere det enkelte barns og familiens behov, fortæller Vivian Oghly. Medarbejderne opsøger derfor både lokale samfundsledere, skoleledere og andre lokale aktører for at få et billede af, hvor behovet for hjælp er størst.

I Aleppo er mange familier fortsat hårdt mærket af de voldsomme kampe i begyndelsen af året. Infrastrukturen er ødelagt, og mange har mistet deres hjem, ligesom Nimars familie. Men krigen har også sat dybe spor i en hel generation af syriske børn.

i

KRIGENS BØRN I SYRIEN

Omkring hvert tredje barn i det nordlige Syrien oplever betydelig psykosocial mistrivsel, såsom angst, tristhed og søvnproblemer

I begyndelsen af januar 2026 blev Aleppo igen ramt af intense kampe mellem syriske regeringsstyrker og de kurdisk-ledede SDF, som tvang titusindvis på flugt og ødelagde huse, infrastruktur og kostede menneskeliv

Mission East støtter psykosociale indsatser i Syrien, blandt andet gennem lokale partnere som EPDC i Aleppo, hvor børn og forældre får psykologisk støtte og adgang til trygge fællesskaber

Gennem EPDC's traumeterapi og aktiviteter har omkring 3.700 syrere fået hjælp siden årets begyndelse i Aleppo mens over 736 syrere gennem Lamsa har modtaget terapi og psykosocial støtte

■ Fem søskende i Shingan

”Vi lå og sov, da oversvømmelsen ramte. Vores forældre bar de små, men jeg måtte løbe selv. Vi måtte efterlade alt, både tøj, legetøj og mine skolebøger. Selv vores ko,” fortæller den ældste af pigerne i søskendeflokken. Hun forstod først rigtigt, hvad der var sket, næste morgen, hvor floden nu løb der, hvor huset plejede at stå. Kun en enkelt væg stod tilbage. Mission East har støttet bygningen af et nyt hus til familien, og familien har udtrykt stor taknemlighed.

Billeder fra Afghanistan

Journalist: Niels Bak Henriksen

Fotos: Peter Drummond Smith og Mission Easts lokale ansatte

Rigtig meget af Mission Easts arbejde i Afghanistan handler om vand. Uden vand, ingen mad. Og både tørke og oversvømmelser bliver voldsommere og voldsommere med klimaforandringerne. Så vi arbejder meget med både kunstvandingsprojekter, rent drikkevand, forebyggelse af oversvømmelsesskader og hjælp til ofrene.

Afghanistan er udmarvet af 50 års krig og konflikt, og samtidig vender millioner af flygtninge tilbage og skal have noget at leve af. FN's Verdensfødevareprogram anslår, at over 40 procent af afghanerne er afhængige af akut fødevarehjælp.

Selv om mange donorer har trukket sig ud efter Talebans magtovertagelse, så

fortsætter Mission East sit arbejde for de mest sårbare mennesker i den nordlige del af landet.

International direktør Peter Drummond Smith var på besøg i Afghanistan i foråret 2026 og tog en lang række billeder af de projekter, han besøgte, og folk, han mødte.

■ Mahmood Hakimis hvedemark i Eyajik

Bedre såsæd giver bedre høst. Mahmood Hakimis hvedemark giver i år omkring 50 procent bedre udbytte med den såsæd, som Mission East har støttet ham med. Han fortæller, at de andre landmænd i Eyajik står i kø for at købe hans høst og bruge den til såsæd næste år.

■ Ny vandingskanal i Ghuzmargh

Landsbyen ligger i en snæver dal, hvor Mission East er ved at anlægge en syv kilometer lang vandingskanal. Vandet hentes fra floden og føres langs bjergsiden med et mindre fald end selve floden, så det kan bruges til at vande marker på skråningerne. Jord, der tidligere ikke har kunnet dyrkes, fordi flodens vand ikke nåede derop.

■ Abdul Raziq og hans bistader i Eyajik

Abdul Raziq viser de bistader frem, som han har fået af Mission East. Biavl er en god indtægtskilde, men også svær, da det blandt andet kræver omhyggelig pasning af bierne og medicin mod sygdomme. Abdul Raziqs bier havde det dog fint og reagerede meget livligt, da de blev forstyrret. Både Peter selv og flere af Mission Easts ansatte blev stukket.

▪ Vandingskanalen i Shingan

En pige drikker vand fra vandingskanalen i Shingan. Landsbyen har kun én brønd, og den tørrer ud en del af året. Så folk bruger det urene vand i vandingskanalen til drikkevand – med det resultat, at diarré er udbredt. Mission East er ved at bygge et vandsystem med vand fra en kilde fire kilometer væk.

▪ Mustan, to år efter mudderskredet

Det voldsomme regnskyl varede bare seks minutter. Men det var nok til at sende en kaskade af mudder og sten ned gennem landsbyen. Her, to år efter, er ødelæggelserne stadig tydelige. På det her hus stikker kun overtagene op, og beboerne har måttet grave sig ned til det, der engang var deres indgang. Mission East har støttet genopbygning og genhusning.

▪ Vejen, som Mission East byggede i Chal

Vejen, som Mission East byggede. Det er det, de lokale kalder den vej, som for 20 år siden som den første blev lagt ind i Chal-distriktet. Effekterne i dag er tydelige. Bedre adgang til markeder, så de lokale kan sælge deres produkter, og adgang til sundhed, uddannelse og yderligere udvikling. Det er hjælp på den lange bane.

▪ Akvædukt, ved landsbyen Eyajik

Når vand skal beskyttes mod vand. Den gamle akvædukt i træ blev flere gange skyllet væk i oversvømmelser, og 12 landsbyer mistede deres vandingsystem. En ny i beton sikrer vandsystemet, næste gang kraftig regn sender kaskader af vand ned gennem kløften.

Sæt ord på din gode vilje

Dit testamente
kan hjælpe dér,
hvor nøden
er størst

Vi kan ikke selv vælge, hvor i verden vi bliver født.
Men vi kan vælge at række ud med barmhjertighed
og trøst – også når vi ikke længere er her.

Ved at betænke Mission East i dit testamente er du med til at skabe håb og en ny begyndelse for nogle af verdens mest udsatte mennesker. Mission East arbejder dér, hvor de mest sårbare og fattige mennesker lever. Det er i de mest vanskelige, farlige og utilgængelige egne, ofte præget af krig, konflikt eller katastrofer. Vi arbejder for at genoprette værdighed og livsmod – og giver børn og familier mulighed for en bedre fremtid.

Din omsorg kan række længere end livet, når du betror Mission East en del af din arv.

Et opkald til 39 61 20 48 er alt, der skal til, for at vores advokat kan give dig gratis rådgivning om, hvordan Mission East kan indtænkes i dit testamente.

Sådan ser hverdagen ud, når man leder humanitært arbejde i et land i krig

Fra Mission Easts kontor i Mykolaiv koordinerer landechef Kostiantyn Matsko og projektleder Nelli Yarovenko blandt andet en indsats, hvor hjemvendte veteraner er med til at genopbygge det samfund, de selv har forsvaret.

Af Sara Elisabeth Nedergaard

Der er noget stille selvfølgelig over den måde, Kostiantyn Matsko taler om sit arbejde på. Ingen store armbevægelser, ingen forsøg på at gøre indsatsen større, end den er.

Som landechef for Mission East i Ukraine sidder han i Mykolaiv, tæt på fronten i den sydlige del af landet. Han er uddannet

jurist og har arbejdet med humanitært arbejde og retshjælp, siden Rusland invaderede Krim og Donbas-regionen i 2014.

- Vi ser konsekvenserne af krigen: ødelagte hjem, beskadigede skoler, psykiske traumer og familier, der kæmper for at genopbygge deres liv. Men vi ser også en

ekstraordinær modstandskraft, mod og solidaritet blandt ukrainerne, forklarer han.

Tæt på Kostiantyn i det daglige arbejde arbejder projektleder Nelli Yarovenko. Hun står i spidsen for Mission Easts arbejde med veteraner og deres familier, og hendes egen vej ind i feltet begyndte også i 2014:

Projektleder Nelli Yarovenko har arbejdet med veteraner og deres familier siden 2014. I dag leder hun Mission Easts veteranindsats. Foto: Mission East

- Jeg begyndte som frivillig og støttede soldater, veteraner og deres familier. Det gav mig en dybere forståelse for veteranernes behov, når de skal tilbage til livet som civile borgere, fortæller hun.

Fra nødhjælp til noget, der ligner en fremtid

Da den fulde invasion i Ukraine begyndte i 2022, handlede alt om det akutte: mad, husly, det mest basale. Sådan er det ikke længere. Det er her, et af Mission Easts mest markante projekter tager form:

- Gennem vores initiativ deltager veteraner, der er vendt hjem fra militærtjeneste, i reparation af beskadigede boliger og støtte til lokalsamfundets genopretning. Samtidig modtager de psykosocial støtte og muligheder for at genfinde deres liv, fortæller Kostiantyn. I landsbyen Polihon bygger Mission East en bombesikker bygning til den lokale skole, så børnene snart kan gå i skole igen.

En voksende målgruppe

I takt med at krigen har trukket ud, er kredsene af mennesker, Mission East støtter i Ukraine, også vokset.

- Ud over veteraner og deres familier arbejder vi nu også med familier til faldne soldater, familier til forsvundne og familier til soldater, der holdes fanget, fortæller Nelli.

Hun fremhæver især programmet "Cash for Work", hvor veteraner får lønnet arbejde med at genopbygge boliger for sårbare familier og ældre, hvis huse er blevet ødelagt af krigen.

- Det er særligt stærkt, når vores veteraner, som selv er fysisk og psykisk mærkede af krigen, kommer og hjælper andre. Når jeg ser det arbejde og folks reaktioner, får jeg gåsehud, siger hun.

"Når jeg ser det arbejde og folks reaktioner, får jeg gåsehud."

Nelli Yarovenko, projektleder

- Den bedst tænkelige effekt af et projekt er, når et menneske ikke længere har brug for at komme til os, tilføjer hun.

Landechef Kostiantyn Matsko, her ved et arrangement i Mykolaiv. Han er uddannet jurist og har det daglige ansvar for Mission Easts arbejde i Ukraine. Foto: Mission East

Lederskab, der ikke kan skilles fra det personlige

- Det er umuligt at leve og arbejde i Ukraine i dag uden at blive personligt påvirket. Som leder føler jeg et stort ansvar over for både vores medarbejdere og det samfund, vi tjener, siger Kostiantyn.

Det, der holder ham i gang, er de små, konkrete forandringer. En familie, der flytter tilbage i et repareret hus. En veteran, der finder noget at stå op til.

For Nelli er hendes vigtigste opgave som projektleder at holde sit team motiveret.

- Det er vigtigt for mig, at mine kolleger ikke bare løser opgaver, men forstår meningen med arbejdet, siger hun.

To stemmer, ét håb

- International solidaritet er fortsat afgørende. Støtten fra danske borgere har allerede gjort en håndgribelig forskel, siger Kostiantyn. Nelli Yarovenko er inde på det samme:

- Vi lever alle på den samme planet og er langt mere forbundne, end vi nogle gange går rundt og tror. Det, der betyder mest for mig, er, at folk i Danmark ved, at deres støtte rent faktisk virker herude, siger hun og fortæller endeligt:

- Mit største ønske er, at alt det, vi bygger og genopretter, en dag vil blive stående, til gavn for kommende generationer, og aldrig igen blive ødelagt af krig.

"Vi lever alle på den samme planet og er langt mere forbundne, end vi nogle gange går rundt og tror."

Nelli Yarovenko, projektleder

MISSION EAST I UKRAINE

Kontoret ligger i Mykolaiv, tæt på fronten i det sydlige Ukraine. Programmerne spænder fra genintegration af veteraner i civilt liv og "Cash for Work" til reparation af boliger og social infrastruktur, psykosocial støtte til traumatiserede børn og veteraner, vinterberedskab, beskyttelsesrum og forsøg med grønne materialer til genopbygning.

Afghanistan:

Kampen for at finde et nyt hjem

Millioner af flygtninge vender tilbage til Afghanistan. De skal alle sammen finde noget at bo i og noget at leve af i et i forvejen meget presset land. Hvis ikke de alle sammen skal ende i byerne, så kræver det støtte til udvikling af bosættelser i landdistrikterne.

Af Niels Bak Henriksen

Man ser dem i stort set alle byer i Afghanistan. På et stykke af bart land langs vejsiden skyder teltbyer af mere eller mindre tilfældigt sammenskrabede stof- og plasticstykker op.

For i Afghanistan er der hundredtusinder mennesker, som kæmper for at finde et nyt hjem. De fleste af dem er tidligere flygtninge, som er blevet udvist fra nabolandene Pakistan og Iran.

- I hver landsby er der måske ti eller tyve familier, fortæller Sohrab Khakar, som er projektleder for Mission East i Afghanistan.

Mission East støtter et par tusind af de hjemvendte familier med forskellige former for hjælp. Nogle får fødevarerhjælp eller et lille kontantbeløb til for eksempel at betale husleje. Andre får hjælp til at finde noget at leve af.

Kunstvanding giver stabil høst

En af dem er Ali Gul. Han var bare fem år gammel, da familien flygtede til Pakistan. Her boede de i 13 år.

- I Pakistan var der arbejde at få, og

vi klarede os godt, men siden vi kom til Afghanistan, er der ikke noget arbejde, fortæller han til Mission Easts internationale direktør Peter Drummond Smith, da han i foråret i år var ude at besøge Mission Easts arbejde i Ali Guls landsby Momand Ha i Kunduz-provinsen.

Samtidig er familiens lille hus, som de er vendt tilbage til, i en sørgelig forfatning, hvor en del af taget er styrtet sammen. Alligevel er Ali gul ikke uden håb, for familien ejer også et stykke land, som de kan dyrke.

- Det var ikke så godt før, fordi der ikke var nok vand, siger han.

Jorden var afhængig af ustabile regnmængder, og der kunne kun høstes en afgrøde om året.

- Men nu har det pålidelig kunstvanding, forklarer den unge landmand.

Vandet skal pumpes 15 meter op fra vandingskanalen, og det har tidligere været gjort med en dieselpumpe. Men bønderne i området har dårligt råd til diesel, og pumpen gik ofte i stykker.

Nu har Mission East i stedet installere

ret en soldrevet pumpe, og derfor løber vandet nu stabilt i en lille grøft langs med Ali Guls mark.

- Vi er begyndt at dyrke grønne bønner. Nogle af dem spiser vi selv, men en del vil vi sælge på markedet, siger han.

Det forventer han at få en hæderlig indkomst ud af.

- Og til næste år vil vi kunne dyrke hvede i foråret og så flere bønner eller måske meloner om sommeren, siger han.

Vand til nye landsbyer

Mens Ali Gul og hans familie har fundet hjem til deres gamle landsby, så er der rigtig mange, som ender i de større byer.

- Nogle har ingenting at vende tilbage til. Eller deres landsby ligger meget afsides, og de vil ikke bo der. De er nu vant til at bo i byområder, siger Sohrab Khakar fra Mission East i Afghanistan.

Men der er også mellemformer. Mission East arbejder med to områder, hvor myndighederne har sat et stykke land af til en ny landsby til de hjemvendte.

- Det er ikke særligt afsides. Det er

Ali Gul ved familiens mark. Han er 18 år gammel og er sammen med sin familie vendt tilbage efter at have været flygtet til Pakistan. Foto: Mission East.

15-20 minutters kørsel fra centrum af Kunduz, fortæller Sohrab Khakar.

Dermed kan der skabes relativt let adgang til markederne i provinshovedstaden, hvor de nye beboere kan sælge deres produkter, og der er adgang til skoler og sundhedsservice. Omkring 180 familier har allerede fået tildelt land i området, og de får også forskellige former for starthjælp, såsom telte.

Problemet er, at den nye landsby ligger på en knastør slette. - Vi borer en dyb brønd, som vandet bliver pumpet op fra, fortæller Sohrab Khakar om projektets helt afgørende del og fortsætter:

- Mellem 40 og 50 procent af dem er flyttet derhen med deres telte. Resten tøver med at flytte.

Det håber han ændrer sig, når brønden er færdig. Samtidig ligger området i en del af Afghanistan, som har ret kolde vintre, og det er barsk at skulle bo i telt. Derfor bliver næste led at få bygget permanente boliger. Men det er ikke en del af det nuværende projekt. For det vigtigste kommer først – nemlig adgangen til vand.

STATUS I AFGHANISTAN

Afghanistan har været igennem næsten 50 års krig og konflikt. Menneskerettighederne har trange kår og kvinder og piger nægtes helt basale rettigheder, som uddannelse og muligheden for at kunne bevæge sig frit omkring. Landet er dybt forarmet, klimaforandringer gør både tørke og oversvømmelser hyppigere og voldsommere, og 5,4 millioner flygtninge er ifølge FN vendt tilbage til landet – de fleste tvunget.

Mission East arbejder i flere provinser i det nordlige Afghanistan. Mange af projekterne handler om at skaffe rent drikkevand og vand til kunstvanding, så der kan dyrkes mere mad. Andre hjælper ofre for oversvømmelser eller støtter genbosætning.

FN's World Food Programme anslår, at over 40 procent af afghanerne er afhængige af akut fødevarerhjælp.

Nigeria:

Familierne tager sig af de forældreløse

Den mere end ti år lange konflikt i det nordlige Nigeria har efterladt et meget stort antal børn, som ikke lever sammen med deres familier. Enten fordi de er blevet dræbt i konflikten eller fordi de er kommet væk fra dem under den ofte kaotiske flugt fra deres landsbyer. Fire ud af ti af de familier i et af Mission Easts projekter har børn boende, som ikke er deres egne.

Af Niels Bak Henriksen

Da de ansatte i Mission Easts samarbejdspartner Giscor skulle vurdere hvilke familier, der kunne komme i betragtning til at komme med i det projekt med soldrevne

komfurer, som de to organisationer kører blandt de internt fordrevne, så var der et enkelt tal, der sprang i øjnene. Ud af 335 ansøgere oplyste 131, at de havde børn boende i husholdningen, som ikke var deres egne. ECOCA-komfurerne blev fordelt til dem, som trængte mest, og at huse forældreløse børn var et af kriterierne. En af dem, der fik et komfur, var Aisha Mohammed. Ud over sine egne tre børn, så bor hendes storesøsters tre børn også hos hende. Søsteren døde i forbindelse med fødslen. Samtidig var deres far blevet dræbt af de væbnede militser, der hærger landdistrikterne i det nordlige Nigeria. Familien besluttede at give mig børnene, for jeg er den eneste kvinde tilbage i

Aisha Mohammed på 25 år tager sig af både sine egne tre børn og søsterens på elleve, seks og knap to år. For at supplere det, hendes mand kan tjene, strikker hun hatte, som hun sælger på markedet.

familien. Så børnene blev givet til mig, så jeg kunne tage mig af dem, fortæller Aisha lidt genert.

Bliver taget ind af storfamilien

Aishas familie forlod deres landsby for otte år siden, da angrebene fra Boko Haram-militsen begyndte. De bor nu i byen Maiduguri, men hendes mand arbejder et halvt år ad gangen i en sydligere og mere sikker delstat. Hun har taget sin ECOCA med uden for sit hus og viser den frem. Vores landsby er stadig ikke sikker. Vi havde ikke andre muligheder end at integrere os i det lokale samfund, siger hun. Mohammad Shaibu, som er programleder for ECOCA-projektet i Giscor, minder om, at konflikten nu har stået på i ti år. Alligevel ser man ikke ret mange forladte børn eller overfyldte børnehjem.

Traditionelt her i det nordlige Nigeria ender et forældreløst barn ikke på en institution. Et forældreløst barn bliver taget ind af deres storfamilie. Det har været traditionen, siger han. Er der ingen familie, så er det ofte andre fra lokalsamfundet, der tager dem ind.

Beder for børnenes fremtid

Rebecca Sati Godiya har også to af sin afdøde søsters børn boende hos sig sammen med sine egne fem. Og hun er alene med børnene, efter hendes mand blev dræbt af militserne. Det er nu syv år siden, mindst. Jeg har været der for mine børn som en mor og som en far, fortæller hun. Siden søsteren døde for tre år siden, så har hun også taget sig af to af hendes seks børn. De fire ældste er hos deres far. Men han er fattigere og har svært ved at klare sig. Jeg er i en bedre situation, siger hun – en rank kvinde på 44 år, der

sidder foran et lilla gardin i døråbningen til sit hus. Selv har hun lejet et stykke jord, som hun dyrker sammen med børnene. Men kun pigerne. Jeg tør ikke lade min store søn gå med ud at dyrke jorden, for oprørerne kan komme og angribe ham, fortæller Rebecca. Det mønster er frygtindgydende typisk. Volden retter sig direkte mod de voksne. De fleste af mændene flygter, siger Ali Maina Dogo fra Giscors beskyttelsesteam, som blandt andet hjælper udsatte forældreløse børn. Når der er kaos, så flygter de tilbageværende kvinder også. Det er her, vi får nogle af de børn, der er skilt fra deres forældre, uddyber han. Af de forældreløse børn, som teamet arbejder med, skønner han, at mellem 70 og 80 procent har mistet deres forældre. Resten er blevet skilt fra dem – ofte i kaos under flugten. I Rebeccas tilfælde fordi den tilbageværende forælder ikke kan tage sig af dem. Ikke fordi hendes egen situation er voldsomt meget bedre.

MISSION EASTS ARBEJDE BLANDT DE FORDREVNE I NIGERIA

Den ekstremt voldelige milits Boko Haram har i årevis spredt skræk og død ved at angribe de lokales landsbyer. Alene i Borno-provinsen, hvor Mission East arbejder, skønner myndighederne, at 1,7 millioner mennesker er fordrevet fra deres hjem. Sammen med Giscor har vi blandt andet ECOCA-projektet, hvor soldrevne komfurer gør familier uafhængige af at købe eller samle brænde – det sidste ofte livsfarligt på grund af angrebene. Sammen med vores anden partner ZOA giver vi blandt andet startstøtte til nyligt fordrevne og hjælper familier med at oprette tørkeresistente køkkenhaver eller andre måder, hvor de kan forsørge sig selv.

- Det sværeste er skolen for børnene, så mad og husly. Det har ikke været let, siger hun. Men indtil nu er det lykkedes at skaffe pengene til at holde børnene i skole. Jeg beder og håber hver dag på en fremtid for dem, siger hun og fortsætter: - For mig selv er alt, jeg behøver, bare en smule til at dække børnenes behov.

Rebecca Sati Godiya er 44 år. Efter hendes mand blev slået ihjel af militserne, er hun alene med både sine egne fem børn og nu også to af hendes søsters. Lige inden for gardinet ses det grønne ECOCA-komfur, som hun har lejet af Mission East og Giscor.

De har mistet deres gamle jeg

Mission Easts generalsekretær Betina Gollander-Jensen var på besøg i Ukraine i foråret. Mødet med et samfund, der har lært at leve med krigen, og især med de veteraner, som sårede på krop og sjæl vender tilbage fra fronten, gjorde dybt indtryk, fortæller hun her i en rejseberetning.

Af Niels Bak Henriksen

Betina Gollander-Jensen stod på kontoret i Mykolaiv og talte med Vilhelm Vityuk, den terapeut og krigsveteran, som Mission East har ansat til at arbejde med andre veteraner i et af vores centrale projekter i Ukraine.

- Så pludselig siger han, jeg kan høre en drone, den er lige uden for vinduet. Og så styrtede vi ned i beskyttelsesrummet, fortæller hun.

Under besøget var hun ellers blevet slået af, hvor normalt alt virkede, på trods af krigen. Indtil der pludselig er luftalarm, eller nogen spotter en drone i nærheden. Som Mission Easts generalsekretær har hun været i Ukraine flere gange før. En af forskellene fra tidligere besøg var, at krigen nu har været så længe – over fire et halvt år – at stort set alle er direkte påvirket af den.

Hun fortæller om præsentationsrunden ved en middag for Mission Easts ansatte i Mykolaiv. Her var samlet 13 medarbejdere, mange af dem unge mennesker sidst i

tyverne og starten af trediverne.

- Der var de allesammen berørt af krigen, og havde den allesammen tæt på. Ud af denne lille gruppe var der en tidligere veteran, og der var to, der sagde, at de havde mistet deres livs kærlighed. Unge kvinder, der lige var blevet gift eller måske lige havde fået barn, og de har mistet deres mand, fortæller hun.

Uden beskyttelsesrum, ingen skoler

Betina Gollander-Jensen var i Ukraine for at besøge Mission Easts arbejde i landet og tale med medarbejdere og samarbejdspartnere.

Igennem krigen har arbejdet udviklet sig fra i begyndelsen at være akut hjælp til

Børnene må kun være kort tid ad gangen på skolen, indtil beskyttelsesrummet er færdigt. Her siger Betina farvel til en af de legegrupper, som Mission East har samlet, så børnene kan vænne sig til at være sammen med hinanden igen efter flere års onlineundervisning.

flygtninge ved grænserne, til i den første vinter at være vinterhjælp til de mest udsatte, og frem til i dag at have fokus på genopbygning – både af huse og menesker.

Et af projekterne handler om skoler. I Shevchenkova lige øst for Mykolaiv har ni ud af tolv skoler i kommunen været enten skadet eller helt ødelagt. Fronten gik tværs gennem kommunen, da russerne trængte længst frem i begyndelsen af krigen.

Desuden mangler skolerne også beskyttelsesrum. Børnene må ikke være på skolerne på grund af faren for angreb, og de har kun haft onlineundervisning i årevis. Derfor er en af de indsatser, som Mission East støtter, at lave beskyttelsesrum på skoler. Inden børnene kan starte igen, arrangerer Mission East også psykosocial støtte i mindre grupper for børnene.

- De er jo slet ikke vant til at interagere med hinanden. Pludselig at skulle være med mange børn, det kan være svært. Det så vi jo med danske børn bare efter to måneder, siger hun med henvisning til situationen i Danmark under Covid-pandemien.

Veteraner med handicap og traumer

Programmet handler også om de veteraner, som er ansat i byggeprojektet. Der er nu omkring en million veteraner fra krigen i Ukraine, og mere end hver femte kommer tilbage fra fronten med et handicap – enten i form af fysiske skader eller

psykiske traumer, som gør det svært at vende tilbage til et almindeligt familie- og arbejdsliv.

- Det, som jeg kan høre i de workshops, vi har deltaget i, er, at det faktisk er de psykiske følger. Det er næsten nemmere at komme tilbage og mangle et ben, for det kan andre mennesker se, fortæller hun om arbejdet med veteranerne.

Workshoppene er en del af den psykiske støtte, som ud over byggearbejdet og adgang til fysioterapi, er en del af programmet. Og så er det vigtigt for mange af dem, at de går blandt andre veteraner.

- Noget af det er også at give dem et nyt kammeratskab. Noget af det, de siger, er, at de har svært ved at være sammen med andre mennesker. De kan faktisk kun være sammen med hinanden, fortæller Betina Gollander-Jensen.

Ud over at være med på et par workshops, tog hun sig også tid til at tale med flere af veteranerne.

- Det gjorde indtryk på mig, at de alle sammen fortalte, at de har mistet deres gamle jeg. Det rystede mig et eller andet sted. Hvis man virkelig tænker efter, det der med, at man bliver så mærket af noget, at man aldrig bliver den samme igen, fortæller hun.

Programmet arbejder med det, som hedder posttraumatisk vækst. Det handler om at anerkende, at du er et nyt menneske. Men hvis man får den rigtige hjælp, så kan man bygge oven på det her nye jeg, så man kan få en tålelig tilværelse. Derfor rækker

indsatsen ikke bare ud til den gruppe, som er direkte ansat i byggeprojektet. Der bliver arrangeret foredrag i lokalsamfundene, og Mission Easts medarbejdere arbejder også med at uddanne ansatte i de lokale kommuner.

For veteranerne – og deres familier

Af og til møder Betina Gollander-Jensen folk, som er lidt uforstående over for, hvorfor en organisation som Mission East skal hjælpe tidligere soldater.

- Det her handler ikke bare om store, stærke, voksne mænd, der har været i krig. Det handler også om mennesker, der kommer tilbage fra krigen og er blevet ødelagt og ekstremt sårbare. Det har kæmpestore konsekvenser for deres familier. Og det er dér, hvor vi kommer ind, og hvor det rører Mission East-kernen, understreger hun.

For deres problemer kan ofte give udslag i form af vold i familierne, i selvmord og somme tider i, at veteraner, som egentlig er blevet hjemsendt, vender tilbage til fronten igen, nogle gange på trods af skader. I stedet får veteranerne i Mission Easts programmer hjælp til at vende tilbage til det civile liv, så de igen kan fungere og være gode ægtefæller og fædre for deres børn.

- Vi arbejder jo humanitært, så vi tager ikke stilling til krigen. Og vi har en ekspertise i at arbejde med mennesker med handicap. I det her tilfælde, der er det veteranerne – og deres familier, slår Betina Gollander-Jensen fast.

Veteranerne, der er ved at bygge beskyttelsesrum til skolen i Polihon, forærede Betina byens våbenskjold, da hun var på besøg.

Sammen med alfabetet og plancher med trafiksikkerhed, bliver børnene også undervist i at undgå ueksploderede granater og anden ammunition.

Foto: ZOA - Lieuwe Siebe de Jong

Oversvømmelse i Nepal

10.000 mennesker har akut brug for hjælp. Vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at nå dem – men vi kan ikke gøre det alene. Støt i dag og gør en forskel i Nepal!

Din støtte er med til at få den mest nødvendige hjælp frem:

Akut husly

Mad

Rent vand

Hjælp nu!
MobilePay
1190 03

Overalt vidner gaderne om katastrofens enorme omfang. Tusinder af hjem og liv er gået tabt i de voldsomme vandmasser. De, der har overlevet, forsøger desperat at finde mad og et sted at være i ly for natten.

Netbank

Overfør til reg.nr. **3170**,
kontonr. **001024 3327**

Skriv 2601 i emnefeltet

Betalingskort

Betal med betalingskort på
missioneast.org/stoet

Girokort

(Se herunder)

Mærk dit bidrag 2601

MobilePay

Betal til **1190 03**

**Scan her
og bidrag**

Husk: Din støtte kan trækkes fra i skat. Gaver er fradragsberettiget op til 20.000 kr. i 2026. Angiv CPR-nr. for at få automatisk skattefradrag.

Overførsel fra kontonummer

L

Danske Bank

**GIRO
INDBETALING**

KVITTERING

Check og lignende accepteres under forbehold af, at Danske Bank modtager betalingen. Når De betaler kontant på et posthus med terminal, er det kun posthusets kvitteringstryk, der er bevis for, hvilket beløb De har betalt.

Beløbsmodtagers kontonummer og betegnelse

1024 3327

**MISSION
east**

1024 3327

**MISSION
east**

Beløbsmodtagers kontonummer og betegnelse

Underskrift ved overførsel fra egen konto

Post Danmarks kvittering

Indbetaler

8 7

Navn

Adresse

Postnr./By

MÆRK BETALINGEN: 2601

HUSK: DIN STØTTE KAN TRÆKKES FRA I SKAT!

Kroner

Øre

Betalingsdato

eller

Betales nu

Gebyr for indbetaling betales kontant

Kroner

Øre

Til maskinel aflæsning – Undgå venligst at skrive i nedenstående felt

Dag Måned År Sæt X

4030S 2016.06 DB 495-132877

+01<

+10243327<